

3. Особисті немайнові права інтелектуальної власності творців: [Монографія] / [Нецька Л. С., Піцан О. М., Галянтч М. К., Берестова І. Е.]; за заг. ред. В. В. Луць. – Тернопіль, Підручники і посібники, 2007. – 256 с.

4. Шишка Р. Б. Нові виклики в авторському праві // Сучасні виклики і актуальні проблеми права інтелектуальної власності в Україні та в Європі: збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції (6 жовтня 2014 р.). – К.: Видавництво Ліра-К, 2014. – С. 76-78.

УДК 281.9 (477) :655.15 (043.2)

Самчук М. В., студентка,
Інститут заочного та дистанційного навчання,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Шишка Р.Б., д.ю.н., професор

ПОНЯТТЯ ТА ЗАВДАННЯ ВИДАВНИЧОЇ СПРАВИ

У статті 2 Закону України «Про видавничу справу» [1] закріплено поняття видавничої справи – сфери суспільних відносин, що поєднує у собі організаційно-творчу та виробничо-господарську діяльність юридичних і фізичних осіб, зайнятих створенням, виготовленням і розповсюдженням видавничої продукції. Зауважимо, що видавнича діяльність є складовою видавничої справи і тому це питання слід розглянути більш докладніше.

Друковані засоби інформації охоплюють проблеми гуманітарної, науково-технічної, виробничої і соціальної сфер. Закон України «Про видавничу справу» регламентує цей вид діяльності такими складовими частинами: видавнича діяльність; виготовлення видавничої продукції; розповсюдження видавничої продукції.

Видавнича діяльність – сукупність організаційних, творчих, виробничих заходів, спрямованих на підготовку і випуск у світ видавничої продукції. Видавнича діяльність формує інформаційну політику України, є одним із чинників національної безпеки і суверенітету держави, сприяє національно-культурному розвитку українського народу. У цій сфері в Україні функціонує близько 1000 видавництв і видавничих організацій різної форми власності. Державна політика у видавничій справі повинна бути чітко регульована. Весь масив літератури та видавничої продукції, які видаються в Україні, можна розділити на два види – суспільно необхідна література, що задовольняє процес державотворення (енциклопедії, підручники, словники, науково-технічні видання, дитяча література, літературна і мистецька класика, державна інформаційна література тощо) і література для задоволення індивідуальних (особистих) потреб громадян та окремих груп населення.

Виготовлення видавничої продукції – виробничо-технологічний процес відтворення визначеним тиражем видавничого оригіналу поліграфічним чи іншими технічними засобами. Виготовлення видавничої продукції здійснюється на поліграфічних підприємствах, яких в Україні нараховується

понад 2000. Серед них 21 % державної і комунальної власності, 52 % колективної, 22 % приватної та 5 % власності юридичних осіб та інших держав [2]. Україна має достатній технічний потенціал для повного забезпечення друкованою продукцією усіх верств населення. Поліграфічна база України представляє собою комплекс різнопрофільних промислових підприємств, до якого входять: друкарні – безпосередні виробники поліграфічної продукції, заводи поліграфічного машинобудування, підприємства з виготовлення поліграфічних матеріалів – паперові фабрики, підприємства з виготовленням фото і фотополімеризаційних матеріалів, лакофарбові підприємства та інші. На жаль, промисловий потенціал перелічених підприємств за останні роки в Україні значно знизився. Науково-технічна революція, яка відбулася у видавничій галузі завдяки впровадженню комп'ютерної техніки, нових електронно-механічних друкарських систем, принципово нових технологій друкування, а також нових поліграфічних матеріалів, вимагає застосування техніки і матеріалів, які в Україні не виготовляються. За роки незалежності відбулася і суттєва структурна перебудова галузі – створилися сотні видавничо-поліграфічних підприємств недержавної форми власності, на яких працюють в середньому від 50 до 100 осіб. Такі підприємства сьогодні в Україні становлять основу видавничої галузі.

Розповсюдження видавничої продукції – доведення видавничої продукції до споживача як через торгівельну мережу, так і іншими способами. Розповсюдження видавничої продукції є невід'ємною складовою частиною національної видавничої справи. Потужна й ефективна колись загальнодержавна книгорозповсюджувальна організація «Укркнига» не витримала ринкових умов і ліквідована. Це безумовно завдало великої шкоди такій важливій державній справі як формування бібліотечного фонду в населених пунктах, навчальних закладах і наукових організаціях.

Структурна перебудова книговидавничої галузі і технічна революція у поліграфії вимагають підготовки фахівців із нових інформаційних технологій і одночасно підвищення кваліфікації спеціалістів, які на невеликих підприємствах повинні самостійно визначати стратегію розвитку, приймати обґрунтовані рішення з вибору техніки і матеріалів програмного забезпечення, бути готовими виконувати практичну оперативну роботу, добре володіти комп'ютерною технікою. На наш погляд, такі вимоги перед сучасним працівником у видавничій справі ставить саме життя, і навчальні заклади повинні їх забезпечити.

Отже, після вищезазначеної характеристики складових частин видавничої справи спробуємо дати своє визначення поняття «видавничої справи в Україні», під яким розуміємо сферу суспільних відносин, яка поєднує у собі сукупну діяльність юридичних та фізичних осіб, направлену на створення, виготовлення та розповсюдження видавничої продукції і доведення її до читача.

Що стосується завдань видавничої справи, то взагалі, у загальній теорії під завданнями слід розуміти реальні, конкретні питання, які потрібно вирішувати для досягнення мети. На нашу думку, усі завдання видавничої справи слід поділити на дві групи – культурологічні та фінансово-економічні, оскільки вони різняться між собою метою.

Література

1. Про видавничу справу: Закон України від 05.06.1997 р. № 318/97-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/318/97-%D0%B2%D1%80>

2. Гунько С. Засади видавничої справи в Україні і підготовка кадрів / С. Гунько // Палітра друку. – 2000. – № 5. – С. 3-4.

УДК 341.1:347.78(043.2)

Свідіна О. Д., студентка,
Юридичний інститут,

Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Горбатюк Я. В., асистент

ПРОБЛЕМИ ГАРМОНІЗАЦІЇ ПРАВА ГОСПОДАРСЬКИХ ТОВАРИСТВ ТА ПРАВА ЄС

Гармонізація законодавства України з правом Європейського Союзу є однією з найважливіших умов поглиблення співпраці нашої держави з міжнародними організаціями Європи та їхніми країнами-членами. Вона створює необхідні передумови для переходу до наступних стадій інтеграції, зокрема ймовірного членства України в Євросоюзі.

Підписання Україною Угоди про партнерство та співробітництво з Європейськими співтовариствами та їхніми державами-членами у 1994 році (УПС), а також ухвалення інших документів, які визначали правові засади співпраці організації з нашою державою, створило належні передумови для гармонізації українського законодавства з правом Євросоюзу [1, с. 12].

Узгодження законодавства у сфері права компаній, або права господарських товариств є одним із головних завдань гармонізації законодавства Євросоюзу. На думку Європейської Комісії право компаній «можна вважати головним підмурком усієї ринкової економіки»[2, с. 17].

Компанії та інші корпорації, у тому стані, у якому вони на сьогодні домінують у західній Європі, надзвичайно різняться між собою. До теперішнього моменту корпорації були утвореннями тільки власних правових систем. Свою діяльність за кордоном вони здійснювали виключно у формі створення філій, представництв та відділень. При цьому відокремлені підрозділи компанії утворювалися згідно з режимом міжнародного приватного права згідно з колізійними нормами. Із часом під впливом процесів глобалізації та зростання кількості міжнародних